

РАДЕ ЂОКАНОВИЋ

ДУБОКА ТИШИНА

КРАЈ ГОДИНЕ

Неописива гужва: у продавницама,
у саобраћају, на станичним перонима –
тридесет први је децембарски дан.

Застанеш у гомили да се запиташ:
куда хрли овај свет врли
и да ли је, неописиво, прецизна реч?

Застане и гомила да гласно негодује,
да те због застоја погрдом части,
а одавно знаш да си магарац и коњ.

Ово је дан као сви са краја недеље,
с почетка месеца, из прашњаве средине,
у заборав га тиска преступна година.

Нећеш га упамтити – то је добро,
све је на броју, сва места су на свом месту,
свет се обнавља на истој адреси.

Наредни дође децембар, и следећи,
у истој гомили хита хитри свет,
неко је због пертле застао – ниси ти.

НА ДРУГИ ПОГЛЕД

Да упамтим детаље у спором промицању
и опазим што првом промакне погледу,
никада баш не журим док возим.

Лепо је у рано пролеће спустити стакло
и лактом ослоњен на прозорски рам
дати поветарцу да мрси власи.

Данас је лењ дан с краја уморне недеље,
толико светла – очи се цвикером крију
а шкработине кућа стискају даљину.

Сам на друму у бајци новог крајолика
и у оном узбуђењу, први кад разбије сан
осорни глас и дечија вриска из суседства:

Тргну ме цртеж на мермерној плочи
те стадох уз руб, траву и коров да почупам,
прашину обришем и глазури вратим сјај.

Заборавиће се попуштени шрафови точка,
јарка светлост долазећих фарова,
прва поледица и над реком магла.

ПОПОДНЕ У ПАРКУ

Слађани

На клупама калемегданског шеталишта,
последњих дана сунчаног септембра,
у шахирању се надмећу окупљени старци.

Недалеко од овог посећеног места,
друга група времешне господе
такмичи се у писању прича од осам редова.

Студентика на стази, за педаљ нижа од брезе,
помиче усне кад у шетњи склопи књигу,
зацело је у науку тек крочила.

Моја животна сапутница и ја, сред аплауза,
али довољно далеко од свију, гледамо како се
топи живот и низ корнете цури сладолед.

За руке се држимо баш као некада,
очима саопштавамо шта нам је на уму,
вечност смо потрошили и добро се разумемо.

Несташна врана чучну на грану у крошњи,
заклони ова зраке на заласку,
беше то знак да се у нови запутимо дан.

СТАРИ ПАС

Као да ми говори шалио сам се
док гега у псетау подвијеног репа
пошто је безубу склопио чељуст

око чланка моје голе ноге.
Дуго сам после задизао ногавицу
и показивао модрице у комшилуку,

описивао до ситних детаља
троми ход и цвиљење што личило је
на извињење после несташлука.

Беше то веома болан последњи поздрав
који се дуго мора памтити –
видех му кржаве десни у осмеху,

док невелику загртах рупу
ископану под крошњом оне ноћи
када се од мене опростио.

ДУБОКА ТИШИНА

Овај што мотри на живину
док кљуцају набубреле семенке
у тек поораној башти

и прождиру пуначке црве,
који замало шмугнуше
под преврнуто бусење –

подсећа ме на доба сирена
за ваздушну опасност,
на суморне дане, опустеле улице,

и подруме пуне људи и мишева.
Миран, на једној нози стоји
мотрећи јастреба у плавети,

процењује опасност –
тишина је заиста дубока, колеба се
да узбуну огласи, или не.

ЗА СОВУ И СУСЕДА

У замраченој соби старинског предграђа,
уз Чајковског, Рахмањинова и Стравинског,
неко глуми љубав за балет, симфонију и оперу.

Касно увече враћаш се са дугог путовања,
одлажеш пртљаг и седаш на клупу крај улаза –
у крошњи совин хук, у прозору мелодија.

Одахнувши, у мир поткровља би се запутила,
но лепе ноге отежале су од чистих тонова
а глава у складном заносу тактова и хука.

Већ ствараш ново дело немо мичући усне,
смишљаш будућу сонату и трепериш
страсне док бележиш ноте на кајданци уста.

Ниси ни слутила где све стигне надахнуће,
далеко путова по подстицај,
а он, дуго већ вреба пред улазом.

Још сутра суседа на кафу дозови,
месецима се нада и љубав за класику вежба,
а кућног миша под зимзелену стави крошњу.

ОЛОВКЕ

Не морају увек бити
надохват руке –
само да су ту кад затреба.

Често се догађа
да панично трагамо за једном
чије срце још крвари –

и помичемо усне
непрестано понављајући мисао
која управо бежи.